UMBRE PE MARGINEA FALEZEI

de Györfi-Deák György

1.

Primul dangăt l-a surprins pe nea Iulică trântit în fotoliu, cu pătura întinsă pe picioare. Moţăia, întrucât gardianul nu are voie să doarmă în post, dar poate să moţăie cât îl lasă inima. Portarul institutului era un angajat cu experienţă şi îşi cunoştea toate obligaţiile, drepturile şi îndatoririle. Conform dispoziţiilor, ar fi trebuit să-şi petreacă noaptea în cuşca de sticlă din capul scărilor. Ghereta era strâmtă şi friguroasă, pentru nimic în lume n-ar fi schimbat-o cu culcuşul capitonat în care se adâncise. Regulamentul stabilea, de asemenea, că, din două în două nopţi, de la ora opt seara până dimineaţa, era stăpânul întregului inventar, conform procesului verbal încheiat la primirea postului. Aşa că, dacă socotea necesar ca în timpul nopţii să evite depunerea prafului pe mobilierul din hol, trebuia să fi avut dreptate. Oricine ar fi venit, mai întâi suna, iar nea Iulică profita pe dată de binefacerile unui somn uşor. În rest, nimeni nu putea pătrunde fără ştirea lui Bebe, cerberul electronic. Îl botezase astfel din respect. În copilărie, riscase de multe ori sărind gardul, până se împrietenise cu câinele vecinului. Tot Bebe îl chema şi pe acela.

Sunetul clopotului nevăzut l-a smuls din reverie. Era cea de-a doua bătaie. Nu-şi amintea să fi auzit vreodată glasul unui orologiu prin împrejurimi. Şi-a întins reflex mâna după ceasul pus pe măsuţă. Era un "Quartz" destul de nou, cu şapte melodii, calculator şi memorie pentru numere de telefon, primit cadou de la un nepot pentru o vorbă bună pusă cândva directorului administrativ. Ceasul dispăruse, lăsând în urmă doar brăţara pleoştită şi dureros de fierbinte.

Doong ! răsună clopotul.

Nea Iulică s-a repezit spre telefon. A pus mâna pe uşa cabinei, dar şi-a retras-o în mare grabă. Clanţa frigea. Sub ochii portarului, prin sticla uşii se strecură un punct alb, incandescent. Abia atunci înregistră zăpuşeala din antreu şi faptul că era leoarcă de transpiraţie. Auzi un pocnet, urmat de tunetul bronzului. Patru, numără orologiul ascuns.

Grăuntele de foc alb s-a smuls din placa translucidă şi s-a apropiat. Omul s-a retras speriat, urmărit timp de o clipă de un gând nelămurit : o plajă aurie sub un soare torid, unde se

vânzoleau trupuri tinere şi însetate de dragoste. A reţinut doar imaginea discului imaculat, căci vârful de lumină se transformase într-un ceva de mărimea unui ou de broască ţestoasă, care apoi a crescut până la dimensiunea unei farfurioare de porţelan. Îşi pierduse din strălucire şi nu mai radia căldură. Lucea mat, ca un cadran de fildeş. Bunicul său avusese pe vremuri un asemenea ceas, pe care-l ţinea adăpostit între două capace de argint.

Dooong ! vibrară toate geamurile.

Bătrânul fusese cândva, înainte de ultimul război mondial, portar la Hotel Metropol. În fiecare seară, îmbrăcat într-o uniformă strălucitoare de-ţi lua ochii, numai nasturi şi fireturi aurii, primea la scară oaspeţii casei. După el, meseria de portar s-a transmis din tată în fiu, iar haina de gală a fost depusă într-un dulap şi scoasă numai cu ocazia aniversărilor mai importante ale familiei. Ceasul stătea în buzunăraşul din stânga, atârnat de un lănţug. Capacele erau încrustate şi reprezentau o scenă de vânătoare : un tânăr arcaş sfâşiat de proprii săi câini sub privirile furioase ale unei tinere femei, ascunsă în liziera pădurii.

Pe suprafaţa ivorie s-au ivit câteva semne, dispuse circular. Cifre romane. Păreau să fi fost incizate de un meşter migălos cu o unealtă fină şi dură. O umbră radială s-a lăţit şi s-a transformat în două arătătoare dantelate, dispuse vertical.

Urmă bubuitul gongului. Nea Iulică clipi buimac. Asurzise. Şi-a recăpătat auzul mult mai târziu, înspre dimineaţă. În acele clipe nu mai era sigur nici că trăieşte. Nu le-a uitat, dar, de teamă să nu-şi piardă pâinea, nici n-a îndrăznit să le povestească decât unei singure persoane. Acela am fost eu, prietene.

Marginea cadranului s-a bombat şi a căpătat scânteierea argintie a metalului pur, iar partea centrală a început să reflecte obiectele din hol ca şi cum ar fi protejată de un geam de sticlă. În faţa portarului pulsa anemic, dar palpabil, un cronometru arhaic, foarte asemănător unui obiect binecunoscut, lucru şi mai înspăimântător pentru un om ca nea Iulică. N-a mai apucat să se gândească la căutarea unui indiciu referitor la fabricant. Privirile i-au fost atrase de locul unde o umbră difuză dezvăluia o mică adâncitură, o rană ascunsă a trupului de metal. În apropierea ei, geamul ceasornicului a crăpat, un firicel de cenuşă care s-a adâncit, s-a alungit, şi-a

şerpuit cărarea şi din meandrele sale s-au desprins alte căi, alte ramuri, alte răni.

Reţeaua de linii şi-a sporit densitatea şi a ocupat tot cuprinsul discului. Cifrele au dispărut în spatele unei măşti opace. Geamul a devenit impenetrabil privirii. Apoi totul s-a cutremurat.

Suprafaţa mată a rămas neştirbită. Portarul a simţit din nou că i se taie răsuflarea şi s-a retras câţiva paşi, împiedicându-se în cele din urmă de fotoliu. Dar şi în acest loc îl pârjolea dogoarea amintirii pierdute : imaginea plajei a revenit fără să-i provoace vreo plăcere, ci numai scârbă, jos erau feţele adolescentine cu buze cărnoase în care nu se putuse recunoaşte, nisipul răscolit de trupurile încolăcite într-o uitare de sine, valurile încremenite ca într-o reclamă destinată amatorilor de surfing, senzaţia unui timp suspendat, inaccesibil. Pământul ardea însetat.

Carapacea de cioburi se metamorfoză, ici-colo se limpezi câte un ochi transparent, până când totul a devenit o lentilă gelatinoasă, de sub care X-urile şi V-urile îşi întindeau antenele monstruoase. Apoi brusc se făcu frig.

Cupola de sticlă se alungi, baza ei a început să se îngroaşe, i s-au adăugat noi straturi, s-a arcuit spre pământ şi a rămas o clipă ezitând, până ce relativul echilibru a fost tulburat de forţa gravitaţională. Întreaga masă se adună în jurul unui nucleu şi curse în forma unui strop de rouă.

Un zbucium creator a pătruns adâncurile lacrimii. Suprafaţa de sticlă şi-a ondulat oglinda. De jur împrejurul ei, coamele umbrite ale undelor s-au întretăiat în cercuri, cu miezuri punctiforme determinate. Aici vâltoarea îşi domolea iureşul şi se desprindea în benzi filiforme ce coborau înspre pământ. O palmă nevăzută le-a cuprins şi a modelat mâinile şi picioarele unui om. Simultan, vârful conic al picăturii s-a teşit, ca şi cum s-ar fi retras în sine, a devenit eliptic, cu axa mare uşor înclinată pe verticală.

Liniile cenuşii, cândva paralele, s-au frânt şi au dezvăluit un chip uman. O lumină orbitoare se revărsă din trupul întregit. Omul de sticlă părea că vrea să păşească. Nea Iulică a încremenit. Se recunoscuse. Se prăbuşi cu palmele lipite de faţă şi nu mai văzu, nu mai simţi nimic.

Ultima bătaie a clopotului nevăzut, cea de-a douăsprezecea, a risipit silueta arzătoare într-o revărsare de lumină care acoperi totul, pâlpâi puţin şi apoi se stinse. Ceasornicul dispăruse.

2.

Vera îşi adunase mâinile în poală şi aştepta, ca o şcolăriţă ce nu-şi făcuse tema de casă, întrebările. Hurmuz Dragomirescu îşi petrecea cartea dintr-o mână în cealaltă, examinând-o pe toate feţele. În răstimpuri ştergea cu palma coperţile (?) lucioase, se cutremura şi-şi îngăduia un zâmbet sceptic, apoi căuta să caute.

- Nu poate fi decât o glumă de prost gust, concluzionă istoricul, nu reuşesc să înţeleg rostul ei.

Depuse obiectul pe masă şi îşi sprijini bărbia în degetele împletite. Rămase aşa, examinându-şi voluminoasa bibliotecă în căutarea unui punct de referinţă.

- Indiscutabil, este vorba despre o drăcovenie dintre acelea, un generator de înaltă tensiune sau cum îi zice. Îţi dai seama, fetiţa mea, o suprafaţă de carton acoperit cu celuloid nu se comportă astfel. Este împotriva bunului simţ, a ordinii fireşti ! Continuă după o scurtă pauză :

- Îndemânatic, autorul acestei farse. Nu înţeleg cum a reuşit să-şi camufleze atât de bine circuitele.

- Dar crede-mă, tată, cartea asta e vie. Trăieşte sau, cel puţin, respiră. La câteva minute după ce am introdus-o într-o pungă de plastic, culorile coperţii au pălit şi au căpătat o nuanţă violacee, ca şi când s-ar fi asfixiat.

- Năluciri, draga mea, spuse tăios savantul. Impresionism feminin. Cum de nu ţi-ai dat seama ? Probabil că era o pungă uşor colorată ; puţină emoţie, un fleac de imaginaţie şi gata, faci din ţânţar armăsar.

- Poţi verifica, tată, replică Vera cu răceală, dacă n-ai încredere în mine, poate vei crede ochilor tăi.

Sprâncenele fetei coborâseră sub linia ramei ochelarilor. Hurmuz încercă să o împace.

- Recunosc, este într-adevăr un obiect ciudat, dar să spui despre el că ar fi viu ! Să fim serioşi, rămâne o metaforă, nimic mai mult. Bănuiesc că un "suflet de poet", cunoscându-te mai bine, a vrut să râdă pe socoteala ta.

- Nu, tată. Îmi cunosc bine toţi colegii, n-ar fi prima lor boroboaţă, dar ea, cartea sau ce o fi aceasta, nu este genul lor. Mi-i pot imagina punând o linguriţă de acid citric în cafeaua vecinului sau îndesând acetilură în ţigările de lux oferite cu dărnicie tuturor, dar nu-i văd migălind o schemă miniaturizată, presupunând că ai avea dreptate. În plus, azi am sosit chiar prima în laborator.

Savantul clătină neîncrezător din cap.

- Şi dacă portarul ?

- Nea Iulică ? În nici un caz. Omul acesta vegetează toată ziua. E un individ comun şi inofensiv.

- Judeci prea uşor oamenii, interveni Hurmuz. Poate că tocmai pentru că şi-a dat seama că nu daţi doi bani pe el, a încercat să se facă văzut.

- Să presupunem că ai dreptate, tată. Atunci omul acesta este un actor nemaipomenit. Azi dimineaţă mi-a zâmbit mai acru decât dacă ar fi fost constrâns să înghită o cană cu oţet, era palid şi avea ochii încercănaţi, roşii şi arzători. Părea obosit şi, da, da, înspăimântat. Ţin minte că l-am întrebat dacă se simte bine. "M-a tras curentul, domnişoară," a dat vina pe un ochi crăpat de geam, se vedea însă că încearcă să se scuze pentru un păcat nesăvârşit.

Vera se opri, întrebându-se dacă e cazul să continue. Îşi aşezase ţigările în rastelul anume construit în acest scop. După ce în decembrie 1980 o parte a rafinăriei din Piteşti sărise în aer pentru că un muncitor beat încercase să toarne benzină într-o brichetă, fumatul fusese interzis cu desăvârşire în toate instituţiile şi intreprinderile de profil, iar fumătorii erau obligaţi să se lepede de "iarba diavolului" la intrare. După aceasta, încercase să-l însenineze puţin: "Lasă, nea Iulică, te dregi dumneata cu nişte vin fiert, ştiu că îţi place, şi până poimâine îţi trece răceala."

"Să dea Dumnezeu să fie aşa, domnişoară," răspunse portarul. Fata se minună, nu-l mai auzise niciodată vorbind astfel. Deşi om din popor, nea Iulică nu se străduia prea mult să respecte cele zece porunci. Putea un om să se schimbe într-atât într-o singură noapte ?

- M-a întrebat cât este ceasul, se hotărî Vera să ducă până la capăt ceea ce începuse, şi a tresărit surprins când i-am

răspuns că l-am uitat acasă, părea să nu înţeleagă cum am reuşit să fac aceasta.

- Unde vrei să ajungi ? se interesă Hurmuz.

- La această carte, tată. Vreau să-ţi povestesc exact cum s-au petrecut lucrurile. Încerc să te conving. Este foarte important pentru mine să reuşesc.

- Bine, aprobă părintele şi se rezemă de speteaza scaunului. Îşi aprinse pipa lungă, cu gâtul curbat, primită cadou de la un confrate din Austria. Într-o vitrină păstra alte câteva zeci de modele, de diferite tipuri şi mărimi. Unele dintre ele îmbătrâniseră deodată cu el, aveau semne de arsură pe vetre şi emanau duhoarea caracteristică unei întrebuinţări îndelungate.

- Am deschis uşa laboratorului şi am desprins sfoara sigiliului - era neatins, am desluşit clar sigla institutului. Am intrat şi...

Îşi agăţase pardesiul în cuier - deşi trecuseră în luna mai, dimineţile erau încă răcoroase. Îşi îmbrăcase halatul. Foşnetul pânzei apretate umpluse încăperea, alungând liniştea nefirească ce învăluia camera. Se oprise în faţă oglinzii, îşi adunase părul în palmă şi-l îndesase sub batic. Îşi zâmbise cu tâlc : "Bosumflat-o ! Ce urâtă eşti... Nimeni n-o să te iubească, niciodată." "Numai Edi," şopti o voce lăuntrică. "Edi ? Edi e un caraghios. Un conformist. N-a încercat nici măcar să mă sărute." "Dar te iubea," insistă vocea. "L-am înţeles prea târziu. Ce prostuţ a fost. Se simţea complexat din cauza părinţilor săi, nişte simpli muncitori. Ştii ce mi-a spus înainte de a pleca ? Că n-ar fi dorit să devină o jucărie menită să-mi alunge plictiseala. Poate că avea dreptate în felul său."

- Şi ? o pironi cu privirea Hurmuz.

- I-am întors spatele şi am plecat. N-ar fi tre...

- Cui ? se miră savantul.

Vera se trezise la timp. Cerule ! bine că nu apucase să continue. "Cine ştie ce ar înţelege tata," se gândi speriată.

- Iartă-mă, nu era nimeni. Am obosit.

Hurmuz se ridică şi veni lângă ea. Ii luă mâna micuţă în palma sa mare şi moale, de cărturar, şi o sărută părinteşte pe frunte.

- Îmi vei povesti altă dată. Nu te încăpăţâna fără rost, adăugă cu un ton autoritar, văzând că Vera îşi aliniază sprâncenele.

- Tată, înţelege-mă ! Simt nevoia să mărturisesc totul cuiva şi să mă sfătuiesc cu el. Nu pot apela la primul trecător, şopti aplecându-şi capul. Hurmuz mormăi tulburat :

- Spune atunci...

- Am intrat şi am zărit pe masă această... să-i zicem carte. Era plină cu cioburi, rămăşiţele unui balon ce conţinuse o soluţie nutritivă. Suprafaţa de faianţă a mesei era uscată. Lichidul dispăruse fără urme. Se volatilizase. M-am apropiat. Obiectul părea intact. Pe copertă, precum ai văzut, nu este menţionat nici titlul, nici autorul, nimic. Într-un chenar azuriu, această reproducere după o pânză poate celebră. N-am recunoscut-o, însă arată atât de ieşită din comun, încât m-am speriat. Am trăit o senzaţie stranie; doream, îmi porunceam să fug, dar nu mă puteam desprinde de lângă masă. Am auzit pe coridor paşii târşâiţi ai unui bătrân. A trecut prin faţa uşii fără să se oprească. Cred că era Abramovici, de la analize spectro. Mi s-a făcut ruşine de frica mea. Dacă totuşi nu era decât o înscenare ? Am hotărât că pot să mă descurc şi singură. Faptul că în vecini se afla cineva pe care puteam conta în caz de nevoie m-a încurajat. Am scos din sertar o pereche de mănuşi din cauciuc şi le-am tras pe degete. Mâna îmi tremura. Am şovăit o clipă, apoi am înlăturat cu grijă cioburile de sticlă. Am scuturat cartea şi am deschis-o. Prima pagină era goală. Am desfăcut volumul la întâmplare. Foile de hârtie nu erau tipărite.

Îşi reaminti. Încercase să le răsfoiască. Cascada de aripi albe, care se zbăteau să se elibereze, era neîntinată.

- Am închis cartea nedumerită şi abia atunci am simţit acel zvâcnet. Am scăpat obiectul şi mi-am retras reflex mâinile. Cartea a căzut peste un stativ de eprubete şi a stârnit un vacarm insuportabil. O oboseală de plumb mi-a cuprins trupul.

Hurmuz o prinse uşurel de umăr şi-i făcu semn că este de ajuns. Privirea îi alunecă pe volumul părăsit pe birou. Vera îl urmări până când întâlni cotorul albastru al cărţii. Îşi strânse pleoapele, ca stânjenită de o strălucire dureroasă. Studiase cu mare atenţie desenele coperţilor. Erau identice - reproduceau aceeaşi imagine, parcă desprinsă dintr-un vis tulbure. Tabloul i se părea cunoscut, deşi n-ar fi putut spune unde şi când l-a văzut, nici cine l-a pictat. Un suprarealist, desigur. Dar cine ?

Fundalul - o întindere de zăpadă încremenită pe buza unui ţărm îngheţat. Marea - ca o aglomerare de sloiuri. Ici-colo,

câte un petec mai luminos, în rest, totul stătea învăluit în ceaţă. Deasupra vălătucilor de pâclă, pe fondul unui cer abia ghicit, se înălţa sinistră epava unei clepsidre. Pilaştrii erau rupţi, globurile sparte, nisipul risipit peste gheţuri. Se întrebase dacă nu cumva însăşi această întindere zbuciumată luase naştere din sfărâmăturile nisiparniţei. În dreapta pânzei, dintre norii lăptoşi ţâşnea un pinten înalt de piatră sângerie. Piciorul său parcă palpa vâltoarea blocurilor plutitoare.

Printre nămeţi, o haită risipită de lupi ţinea piept unei cete de câini. Zăpada răscolită dezvăluia trupul atletic al unui bărbat în puterea vârstei. Faţa-i învineţită de frig era umbrită de o resemnare tristă, dar demnă. Să fi fost acesta Kronos, zeul-părinte surghiunit de copiii săi în ţinuturile hiperboreenilor ? Un câine îi sfârteca trupul, chinuindu-se să-i smulgă din piept un ceasornic cu capace. În spatele său, un lup încerca să fugă cu o pradă asemănătoare. Un terrier îi aţinea calea.

În prim plan rânjea un dulău roşcat. În bot ţinea un cronometru turtit, mânjit cu bale şi sânge. Urechile îi atârnau pleoştite şi sfâşiate, părul îi era smuls pe alocuri, iar pielea despicată. Doar ochii mai păstrau ceva din căldura servilă de tovarăş al omului.

Îşi amintise fiecare detaliu al imaginii. Coperta ciudatei cărţi avea însă ceva în plus, imaginea unui ceas de buzunar intact, cu un cadran lucios, împodobit cu cifre romane. Privise pata rotundă aşezată astfel încât acoperea suprafeţe egale din mare şi din promotoriul purpuriu. I se păruse că punctele care marcau minutele se îndepărtau lent unul de celălalt. Cu cât fixase mai stăruitor reperele punctiforme, cu atât mai mult avusese impresia lărgirii dimensiunilor cadranului. "O iluzie optică explicabilă", îşi spusese atunci şi, nici ea nu ştia cum şi de ce, pipăise fără teamă imaginea
cronometrului străin.

- Mi-am revenit repede, minţi Vera. Mi-am dat seama că această carte trăieşte, în felul ei, desigur. Te rog mult, tată, nu mă contrazice. Încearcă să te convingi.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Hurmuz o aprobă încetişor din cap şi reveni lângă birou. Trasă cu degetul arătător un cerc în jurul obiectului fără identitate, apoi îl luă în mână.

- Vera, spuse el nehotărât, ca şi cum ar fi încercat o mărturisire.

- Da, tată.

Savantul îşi trecu degetele prin păr.

- Nimic, fetiţa mea. Dacă treci prin bucătărie, fă-mi, te rog o cafea.

Vera ieşi şi închise în linişte uşa. Se simţea vinovată. Minţise. Da, minţise, dar fusese un reflex inconştient. Îşi dăduse seama că nu va îndrăzni niciodată să dezvăluie întregul adevăr. Ar fi putut să-şi pună de leac la inimă, ca o amuletă, această comoară. Cu greu, în cele din urmă se hotărâse să renunţe la ea. Nu găsise o altă alternativă, una care să nu-i dea toată viaţa peste cap. Trebuia să se obişnuiască de-acum înainte cu acest gând. Va uita clipa în care a înţeles că, dincolo de stratul subţire de cauciuc, tic-tac-ul arhaicului ceasornic măsoară eternitatea unei clipe de destăinuire. Fusese cu adevărat fericită atunci. Cunoscuse un prieten îndepărtat, oricând gata s-o ajute. Oricând, sau, mai bine, niciodată.

3.

Cluj, 15 mai 199...

Dragă prietene,

Sper că îţi aminteşti de întâlnirea noastră de acum doi ani, la colocviul de structuri semantice. Am trecut atunci pe la vecinul meu, Hurmuz Dragomirescu, nu se poate nici s-o fi uitat pe Veronica, fiica lui, acest lucru ar contrazice năravurile tale de burlac neconvins, veşnic gata să sprijine un om la ananghie sau să-şi aştearnă inima la picioarele unei frumuseţi placide. Înainte de a continua, te previn să laşi deoparte toate prejudecăţile dobândite la şcoală. Şi mie mi-ar fi dificil să cred ceea ce aştern pe hârtie, dacă n-aş ţine în mână dovada că nu mă înşel. Tot acest maldăr de documente îmi arată că totul este inadmisibil de real şi că, o recunosc de nevoie, sunt un om limitat, foarte impresionat de cele întâmplate, în ciuda rigurozităţii pretinse de meseria noastră.

Este vorba despre această carte. Precum ai citit în filele dinainte, Veronica Dragomirescu susţine că ar avea o structură organică şi că ar fi o fiinţă, vezi şi ce precauţii am luat

la ambalarea ei. Se poate să fie aşa. Recunosc cinstit că n-am putut să verific, deci nu fac nici o afirmaţie. Filele au fost laminate dintr-un material nemaipomenit ; cu toate strădaniile mele, n-am reuşit să desprind nici măcar un colţişor pentru o analiză cât de cât serioasă.

Este un obiect indestructibil. A trecut cu succes şi proba focului. Îl ştii pe profesor, a fost un colecţionar împătimit, s-a bucurat iniţial că poate să adauge bibliotecii sale o piesă unică. Şi-a aşternut numele pe prima pagină, dar abia a apucat să adauge şi data, că însemnarea autografă a dispărut fără urme şi în locul ei au apărut cinci coloane de semne, de lungimi diferite. Le-am numărat, sunt 98 în total şi nici unul nu se repetă. Seamănă cu un alfabet şi această asemănare l-a nenorocit pe Hurmuz. N-a făcut un atac de cord, avusese timp să se familiarizeze cu ciudăţeniile cărţii. S-a simţit provocat. Istoricul s-a metamorfozat într-un arheolog de salon. Vroia să profite de această şansă unică, să descopere o civilizaţie, să-i descifreze mărturiile şi să-şi adauge numele lui Smith, Champollion sau Hrozny. Dacă nu cu mult timp în urmă şovăise de teama vreunei farse, acum ardea de nerăbdare, visa zi şi noapte realizarea contactului cu misterioşii Mesageri. Da, aşa i-a numit : Mesageri. Problema l-a obsedat, aş putea spune că l-a bântuit, şi-a neglijat cursurile, prietenii, casa, masa, nu-l mai interesa nimic în afara cărţii şi, apoi, nici aceasta. Într-o zi, nervii săi au cedat.

A început prin a transcrie pe o filă alfabetul roman. Cartea a înghiţit tot, dar n-a răspuns. Hurmuz s-a gândit atunci că Mesagerii ar putea avea anumite suspiciuni şi că ar putea folosi obiectul drept releu de transmisiuni. S-a apucat să selecteze şi să transcrie cele mai senine pagini din operele clasicilor literaturii universale. N-a obţinut nici un rezultat. A schiţat atunci pe filele nemuritoare câteva dintre lucrările celebre de artă plastică. A încercat şi alte variante, până în ziua când şi-a dat seama că lucrase în zadar, obiectul nici nu memorizase, nici nu transmisese nimic. O pagină plină era curăţată în câteva secunde şi putea fi refolosită cu acelaşi succes, fără ca Mesagerii să reacţioneze într-un fel sau altul. Eşecul l-a descurajat într-o asemenea măsură încât a luat cartea şi a azvârlit-o în foc. Să nu mă înţelegi greşit, nu-l acuz şi nici

nu-l condamn, după câtva timp, gestul mi s-a părut firesc şi am regretat că nu pot să-l imit.

Casa profesorului Dragomirescu a ars până la temelii. Au avut noroc, au scăpat neatinşi, deşi a fost un incendiu deosebit de violent. Focul a izbucnit la miezul nopţii şi a cuprins mai întâi biblioteca. Până dimineaţa ne-am luptat să-l domolim. N-am reuşit să salvăm prea mare lucru. Am răscolit împreună ruinele. În şemineul acoperit de o cenuşă ciudată, aspră la pipăit, încă fumegândă, am găsit cartea neatinsă. Lângă ea am zărit o statuetă din cleştar, care s-a risipit în mii de fărâme de cum am atins-o. Purta chipul lui Hurmuz. Te rog să mă crezi, bietul om n-a avut niciodată un astfel de bibelou. Am căutat apoi seiful unde îşi ţinea colecţia numismatică. N-am putut să-l deschidem, se transformase într-un cub omogen de oţel. În cele din urmă am recurs la serviciile unui sudor. N-am găsit înăuntru nici o monedă intactă, toate se transformaseră în nişte discuri late şi subţiri, un fel de plăcinte de metal. Mi-a părut rău de el. Au stat o vreme la noi, apoi s-au mutat la o rudă mai vârstnică, o mătuşă, cred, undeva la periferie. La plecare mi-au dăruit cartea.

Iniţial am progresat rapid. Am analizat logic faptele şi am plecat de la constatarea că Hurmuz a urmărit tot timpul o himeră. Am recitit cu mare atenţie lucrările astrofizicienilor care au participat la programele C.E.T.I. şi Cyclops. Totul mi s-a părut a fi foarte simplu. O primă comunicare între două entităţi inteligente se poate realiza exclusiv prin intermediul matematicii. M-am întrebat de ce coloanele de semne au o lungime inegală. Tocmai ca să ne indice funcţia lor diferită. Mi-am dat seama că aveam de-a face nu doar cu un alfabet, ci şi cu operatorii unui limbaj formal. Am încercat să le combin în fel şi chip. N-am obţinut nimic.

Am pierdut mult timp până când mi-a venit ideea să copiez prima pagină pe următoarea. Rezultatul îl poţi parcurge şi singur. Am reuşit până acum să stabilesc înţelesul sigur în cazul cifrelor (indivizii lucrează în octal, cu semne speciale pentru sute, zeci de mii, ş.a.m.d.) şi al altor 23 de semne. Aş mai putea adăuga câteva, dar nu sunt convins că le-am determinat corect sensul. De ipoteze n-ai să duci lipsă, iar eu nu doresc să te încurc. Apelez la ajutorul tău, te rog, acceptă. Merită şi mi-ai face o mare bucurie.

Te şi văd răsfoind paginile rămase albe în căutarea unei soluţii în timp ce vei simţi în palmă pulsul ceasornicului străin. Îţi urez succes. Nu te descuraja când dai de greu, stă în firea lucrurilor ca joncţiunea dintre două modalităţi de a privi Universul să se realizeze în timp.

Mai am un singur lucru de adăugat, îţi va fi de folos. Urmăreşte cifra XII, punctul zero al cronometrului străin, înainte de sosirea miezului nopţii. Priveşte porţiunea de faleză aflată deasupra acestui reper.

În momentul în care cadranul ceasului se va înceţoşa, în secunda în care vor dispare cifrele incizate pe suprafaţa ivorie, în clipa când din cioburile topite se va întregi chipul tău, priveşte faleza.

E ora la care prin porţile larg deschise ale timpului se zăresc Mesagerii.

PRIVEŞTE FALEZA !...

Poate vei descoperi singur ceea ce nu am vrut să-ţi mărturisesc.

Apărută iniţial în magazinul Helion 5 / 1988.